

Nr 248.

Av herr **Welin**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående sådan skärpning av 18 kap. 13 § strafflagen att skyltning med för tukt och sedlighet sårande bilder må kunna förhindras.

I strafflagens 18 kap. 13 § första mom. förekommer denna bestämmelse: »Sprider någon ut eller håller till salu skrift, målning, teckning eller bild, som tukt och sedlighet sårar; straffas med böter eller fängelse.»

Som var man vet, särskilt i huvudstaden, förekommer detta oaktat i rätt stor utsträckning sådan skyltning, som måste betecknas som sårande för tukt och sedlighet. Det är endast de allra grövsta formerna av oanständighet ifråga om denna skyltning, som plägar bliva föremål för åtal. Det mesta får passera utan anmärkning från vederbörande polismyndigheters sida. Det visar sig sålunda, att lagen i stort sett är ineffektiv, och är det därför i högsta grad nödvändigt, att den erhåller den skärpning, att skyltning åt gata eller inne i butik med sedlighetssårande bild må helt förbjudas.

Skyltning med bilder, som på ena eller andra sättet innebära sådant, som strider mot tukt och sedlighet, är till stor fara inom samhället. Den sänker den sedliga nivån, den främjar råhet i tankar, känslor och föreställningar, den vilseför i främsta rummet ungdomen och förgiftar dess sjäsliv samt bidrager på så sätt, låt vara indirekt, till att giva eggelse även till sexuella våldsdåd, som allt som oftast uppröra vårt folk, och som växa upp ur en på många olika sätt danad moraliskt fördärvad jordmån.

Frihetens princip drabbas icke genom en sådan skärpning av lagen som den åsyftade, men väl det hänsynslösa självsväldet, som för snöd vinnings skull ockrar på sjuklig sensualism och perversa instinkter. Icke heller är en skärpning av lagen i detta avseende på något som helst sätt farlig för konstens privilegier. Ty i här avsedda fall är icke fråga om konst och verkliga konstalster utan om moralisk smuts, som dock gärna uppträder med frihetens och skönhetsintressets anspråk.

Det ligger icke i något politiskt partis och icke i något kulturellt samfunds intresse att hysa fördragsamhet med det, som sårar offentlig tukt och anständighet.

Den huvudsakligen ungdomliga publik, som njuter av de bilder, som här åsyftas, samlas ej av något som helst konstintresse för deras beskådande. Och även om det vore reproduktioner av verkliga konstalster, måste för övrigt sägas, att somliga slags tavlor, som äro motiverade i ett konstgalleri och för dettas publik, icke äro det i ett skyltfönster och för gatans mycket blandade publik. Mången gång kan man från enkla män och kvinnor, som hava en sund uppfattning av det, som hör till anständigheten, få höra yttrandet över, att sådana bilder och föremål få exponeras.

Här föreligger en stor fara för våra hem, en fara för minskade och kanske tillintetgjorda resultat av det uppfostrings- och folkbildningsarbete, för vilket stat, kommun och enskilda årligen offra mångfaldiga miljoner, och en fara för den folkhälsa och det ungdomslivs friskhet, som utmärker en verklig kulturnation, och som skola garantera tillvaron av ett framtidsdugligt svenskt folk.

På grund av det anförda tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes utarbета och för riksdagen framlägga förslag till sådan skärpning av den uti § 13 kap. 18 mom. 1 strafflagen angivna bestämmelse, att den skyltning av för tukt och sedlighet sårande bilder, som faktiskt äger rum, må kunna förhindras.

Stockholm den 26 januari 1917.

S. Welin.